

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, 16 shtator 2019
Nr. Ref.: RK1425/19

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KO124/19

Parashtrues

Kryeministri i Republikës së Kosovës

Kërkesë për interpretim të aktit të dorëheqjes së Kryeministrit të Republikës së Kosovës dhe definimin e kompetencave dhe funksionimit të Qeverisë pas dhënies së dorëheqjes së Kryeministrit

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Kryeministri i Republikës së Kosovës, z. Ramush Haradinaj (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Objekti i çështjes

2. Objekt i çështjes është kërkesa për interpretim të aktit të dorëheqjes së Kryeministrit të Republikës së Kosovës dhe definimin e kompetencave dhe funksionimit të Qeverisë pas dhënies së dorëheqjes së Kryeministrit.
3. Parashtruesi i kërkesës i parashtroi Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata) pyetjen si në vijim:
 - (i) *“pas dorëheqjes së Kryeministrit, a mund të konsiderohet se situata e krijuar pas këtij akti, siç përcaktohet me nenin 95, paragrafi 5, është situatë analoge me situatën kur Qeveria konsiderohet në dorëheqje në kuptim të nenit 100, paragrafi 6 të Kushtetutës dhe shpërbërjes së Kuvendit, në kuptim të nenit 82, paragrafi 1, nën paragrafi 2[?]” dhe*
 - (ii) *“cilat janë kompetencat dhe funksionimi i Qeverisë pas dhënies së dorëheqjes së Kryeministrit?”*

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në paragrafin 10 të nenit 93 [Kompetencat e Qeverisë], në lidhje me nenin 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara], të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 29 korrik 2019, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatë.
6. Të njëjtën datë, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Bajram Ljatifi Gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Bekim Sejdiu (kryesues), Gresa Caka-Nimani dhe Safet Hoxha.
7. Të njëjtën datë, Gjykata njoftoi parashtruesin e kërkesës për regjistrimin e kërkesës dhe i dërgoi nga një kopje të kërkesës Presidentit të Republikës së Kosovës, shkëlqesisë së tij, z. Hashim Thaqi (në tekstin e mëtejme: Presidenti) dhe Kryetarit të Kuvendit të Republikës së Kosovës, z. Kadri Veseli (në tekstin e mëtejme: Kryetari i Kuvendit) me kërkesë që e njëjta t’iu dorëzohet të gjithë deputetëve të Kuvendit. Me atë rast, Gjykata e ftoi Presidentin dhe Kryetarin e Kuvendit dhe deputetët e Kuvendit që të dorëzojnë komentet e tyre, nëse kanë, deri më 12 gusht 2019.
8. Më 13 gusht 2019, Grupi Parlamentar i Lëvizjes VETËVENDOSJE! (në tekstin e mëtejme: LVV) të përfaqësuar nga deputetja Albulena Haxhiu, dorëzuan komentet e tyre në Gjykatë.
9. Më 14 gusht 2019, Gjykata i dërgoi një kopje të komenteve nga Grupi Parlamentar i LVV-së parashtruesit të kërkesës duke i dhënë mundësinë për komente, nëse ka, si dhe i kërkoi që ta dorëzojë aktin e dorëheqjes si Kryeministër i Republikës së Kosovës, deri më 21 gusht 2019.

10. Të njëjtën datë, nga një kopje të komenteve nga Grupi Parlamentar i LVV-së, iu dërgua Presidentit, dhe Kryetarit të Kuvendit me kërkesë që kopja e komenteve t'iu shpërndahet deputetëve të Republikës së Kosovës.
11. Më 4 shtator 2019, Kolegji shqyrtues e shqyrtoi raportin e Gjyqtarit raportues dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhje e fakteve

12. Më 11 qershor 2017, u mbajtën zgjedhjet e parakohshme për Kuvend.
13. Më 8 korrik 2017, KQZ certifikoi rezultatet e zgjedhjeve për Kuvend. Më 7 shtator 2017, me zgjedhjen e Kryetarit dhe nënkryetarëve u konstituua Kuvendi.
14. Në të njëjtën ditë, Presidenti mandatoi Ramush Haradinaj, si kandidat i propozuar nga PDK, AAK dhe Nisma, për formimin e Qeverisë.
15. Më 9 shtator 2017, Kuvendi, me gjashtëdhjetë e dy (62) vota “për” zgjodhi Qeverinë e Republikës së Kosovës me Kryeministër Ramush Haradinaj.
16. Më 19 korrik 2019, parashtruesi i kërkesës, në cilësinë e Kryeministrit të Republikës së Kosovës, në mbledhjen e 111-të të Qeverisë së Republikës së Kosovës, deklaroi dorëheqjen e parevokueshme nga pozita e Kryeministrit.
17. Më 22 korrik 2019, parashtruesi i kërkesës i ishte drejtuar zyrtarisht Presidentit dhe Kryetarit të Kuvendit, me njoftimin për dorëheqje nga pozita e Kryeministrit. Në paragrafin 3 të asaj letre, parashtruesi i kërkesës kishte theksuar se *“deri në zgjedhjen e Qeverisë së re, do ta kryej detyrën time kushtetuese si Kryeministër dhe Qeveri në dorëheqje”*.

Pretendimet e parashtruesit

Përkitazi me pranueshmërinë e kërkesës

18. Parashtruesi i kërkesës pretendon se neni 93 (10) [Kompetencat e Qeverisë] i Kushtetutës shprehimisht i jep Qeverisë kompetencë për të referuar çështje në Gjykatën Kushtetuese. Parashtruesi pretendon se: *“[...] Kjo kompetencë sipas kësaj dispozite kushtetuese është një kompetencë e gjerë dhe nuk i nënshtrohet asnjë kufizimi, përfshirë, por duke mos u kufizuar në rastet specifike të renditura në nenin 113 të Kushtetutës”*.
19. Parashtruesi i referohet aktgjykimit të kësaj Gjykate në rastin nr. KO98/11, me ç'rast përkitazi me kërkesën e dorëzuar bazuar në nenin 93 (10), Gjykata, mes tjerash, kishte konstatuar: *“nëse çështjet janë çështje kushtetuese, atëherë, Qeveria do të jetë palë e autorizuar dhe kërkesa do të jetë e pranueshme”*.
20. Në këtë drejtim, parashtruesi i kërkesës shton: *“Nga autorizimi kushtetues i Qeverisë buron edhe e drejta e Kryeministrit për të ngritur çështje kushtetuese të cilat përndryshe nuk mund të ngritën në bazë të nenit 113, paragrafët 2 dhe 3 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] i Kushtetutës. Kjo nga fakti se ka akte juridike dhe rrethana që konsiderohen “çështje kushtetuese” por që formalisht*

nuk mund të ngritën pranë Gjykatës Kushtetuese sepse nuk kane formën e ligjit, dekretit, rregulloreve apo statutit të komunës (sipas nenit 113, paragrafi 2 i Kushtetutës). I tillë është rasti me “Dorëheqjen e Kryeministrit”, akti i cili nuk është ligj apo dekret por është veprim që ka shkaktuar një efekt juridiko-politik me peshë që ekziston nevoja shoqërore për interpretim të Kushtetutës”.

21. Parashtruesi i kërkesës pretendon se dorëheqja e kryeministrit, pas fjalimit dhe njoftimit të dërguar tek Presidenti dhe Kryetari i Kuvendit, mund të konsiderohet se bie në kuadër të juridiksionit material (*ratione materiae*) të Gjykatës duke qenë se çështjet e ngritura hyjnë në rrethin e çështjeve kushtetuese siç edhe është reflektuar në rastet nr. KO80/10 dhe KO103/14 të kësaj Gjykate. Parashtruesi i kërkesës shton: *“Është plotësisht e qartë që, karakteristike e kriterit të “çështjes kushtetuese”, gjë e përcaktuar edhe me rastet e lartpërmendura, është që çështja të hyjë në fushëveprimin e Kushtetutës së Republikës së Kosovës si në kuptimin e shkronjës ashtu edhe të frymës”.*
22. Për sa i përket jurisprudencës më të re të Gjykatës, më konkretisht rastin nr. KO79/18, parashtruesi i kërkesës, mes tjerash, pohon: *“Në Aktvendimin Nr. KO79/18, Gjykata Kushtetuese përmend frazën “në përbërjen e saj aktuale” duke lënë të kuptohet se ekziston konsensusi i tanishëm i brendshëm që të trajtohen vetëm çështjet që burojnë nga neni 113 që shpërfaqë diskrecionin e Gjykatës që vetë të definojë “çështjet kushtetuese”. Gjithashtu në të njëjtin vendim paraqitet një vështrim historik i pranimin të “çështjeve kushtetuese”.*
23. Në fund, parashtruesi i kërkesës pohon se kërkesa e tanishme bie në radhën e çështjeve kushtetuese që ndikojnë në ndarjen e pushteteve, ruajtjen e rendit kushtetues dhe shtetndërtimit. Parashtruesi i kërkesës pretendon se: *“[...] Gjykata me herët i ka trajtuar dhe duke marrë parasysh se Gjykata ka cekur se ka diskrecion në definimin e ngushtë apo të gjerë të “çështjeve kushtetuese”, ky diskrecion në këtë rast duhet të përdoret në definimin e gjerë të pranueshmërisë. Kjo për shkak se shtetndërtimi duhet të kuptohet in perpetuum dhe “nevojat shoqërore që Gjykata të përfshihet në interpretime të neneve specifike të Kushtetutës” nuk duhet të reflektojnë me kohën e veprimit, përbërjen aktuale e as evoluimin e diskrecionit të Gjykatës Kushtetuese”.*

Përkitazi me meritat e kërkesës

24. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Kushtetuta nuk përcakton kompetencat e Qeverisë në dorëheqje si dhe në mungesë të Ligjit për Qeverinë, situatat e tilla mbesin juridikisht të parregulluara. Parashtruesi i kërkesës për sa i përket nenit 95 (5) [Zgjedhja e Qeverisë] të Kushtetutës shton: *“Kushtetuta nuk përcakton nëse, në rastin e cekur si më lartë, Qeveria konsiderohet në dorëheqje, ashtu siç është rasti kur votohet mocioni i mosbesimit për Qeverinë në tërësi, i përcaktuar me nenin 100, paragrafi 6 të Kushtetutës”.*
25. Në këtë drejtim, parashtruesi i kërkesës pohon se në periudhën para hyrjes në fuqi të Kushtetutës, Korniza Kushtetuese për Vetëqeverisje të Përkohshme në Kosovë, ka paraparë situatën e Qeverisë në dorëheqje, e cila në pjesën 3, pika 9.3.13, kishte përcaktuar: *“Pas dorëheqjes së Kryeministrit, e gjithë Qeveria jep*

dorëheqjen. Qeveria vazhdon cilësinë e Kryeministrit të përkohshëm deri në zgjedhjen e Kryeministrit të ri”.

26. Parashtruesi i kërkesës pretendon se në kuptim të nenit 95 (5) të Kushtetutës, shkarkimi i Qeverisë, nënkupton kalimin e suksesshëm të mocionit të mosbesimit ndaj Qeverisë nga Kuvendi. Parashtruesi i kërkesës pretendon: *“Lidhur me kuptimin e nenit 95, paragrafi 5 të Kushtetutës, Komentari i Kushtetutës së Republikës së Kosovës, me autorë Prof. Dr. Enver Hasani / Prof. Dr. Ivan Čukalović, thotë se “Në kuptim të nenit 95.5, Qeveria bartet nga Kryeministri, dhe shkarkimi, dorëheqja apo mbetja e ulëses së Kryeministrit vakante, sjell ipso iure pasojën e konsiderimit të Qeverisë si të shkarkuar”.*
27. Për sa i përket nenit 100 (6) [Mocioni i Vetëbesimit] të Kushtetutës, parashtruesi i kërkesës pretendon: *“Po që se marrim për bazë praktikën e deritanishme të zbatimit të Kushtetutës në situatat e përcaktuara me nenin 100 (kur ka kaluar mocioni i suksesshëm i mosbesimit) apo në rastet sipas nenit 82 paragrafi 1, nën paragrafi 2, (kur Kuvendi vetë ka vendosur për shpërbërjen), pra, në të dyja këto situata, Qeveria (Qeveria Thaqi I, Qeveria Thaqi II, Qeveria Mustafa), gjatë periudhës prej kalimit të suksesshëm të mocionit të mosbesimit, gjegjësisht shpërbërjes së Kuvendit, deri në zgjedhjen e Qeverisë së re, ka vazhduar të ushtrojë funksionin, të organizojë dhe të mbajë mbledhje të rregullta të Qeverisë, duke u kufizuar nga ushtrimi i plotë i kompetencave kushtetuese, si p. sh. nuk ka miratuar projektligj”.*
28. Parashtruesi i kërkesës po ashtu iu referohet dispozitave kushtetuese e ligjore të vendeve në rajon siç janë Republika e Shqipërisë, Republika e Kroacisë dhe Republika e Maqedonisë së Veriut, për çështje që rregullojnë kompetencat e qeverive në dorëheqje.

Komentet e dorëzuara nga Grupi Parlamentar i LVV-së

29. Grupi Parlamentar i LVV-së, në komentet e tyre lidhur me kërkesën theksojnë se parashtruesi i kërkesës në asnjë rast nuk mund të dërgojë çështje kushtetuese nëse çështja nuk përcaktohet në nenin 113 të Kushtetutës. Sipas grupit parlamentar të LVV-së, nga përmbajtja e kërkesës mund të konstatohet se ajo *“prima facie”* nuk bie nën juridiksion të përcaktuar me nenin 113 të Kushtetutës.
30. Duke iu referuar jurisprudencës më të re të Gjykatës, më konkretisht Aktvendim për papranueshmëri të Gjykatës Kushtetuese në rastin KO79/18, *Presidenti i Republikës së Kosovës*, të 21 nëntorit 2018, për çështje të juridiksionit të përcaktuar me nenin 113 të Kushtetutës, Grupi Parlamentar i LVV-së, pohuan se parashtruesi i kërkesës nuk mund ta shfrytëzojë nenin 93 (10) të Kushtetutës për të referuar çështje në Gjykatë nëse çështja nuk bie në fushëveprimin e nenit 113 të Kushtetutës. Ata shtuan se këtë lloj referimi të çështjeve kushtetuese nuk ka mundur ta shfrytëzojë as Presidenti duke u bazuar në nenin 84 (9) të Kushtetutës.
31. Po ashtu, duke iu referuar jurisprudencës më të re të Gjykatës, më konkretisht Aktvendim për papranueshmëri në rastin KO131/18, *Presidenti i Republikës së Kosovës*, i 6 marsit 2019, për çështje të juridiksionit të përcaktuar me nenin

1113 të Kushtetutës, Grupi Parlamentar i LVV-së, shtuan: “[...] sipas Kushtetutës dhe praktikës gjyqësore të kësaj Gjykate, autoriteti i Presidentit për të referuar çështje kushtetuese duhet të kuptohet në lidhje dispozitat e Kushtetutës që kanë të bëjnë me jurisdiksionin e Gjykatës të përcaktuar me nenin 113 të Kushtetutës dhe se dispozita kushtetuese e përcaktuar me paragrafin 9 të nenit 84 të Kushtetutës ku thuhet se Presidenti mund të “referojë çështje kushtetuese” – është e ndërlidhur me nenin 113 të Kushtetutës”.

32. Përfundimisht, Grupi Parlamentar i LVV-së, konsiderojnë: “[...] Meqenëse asnjë veprim ose mosveprim juridik (çështje kushtetuese) i parashtruesit (Kryeministrit në dorëheqje) nuk bie në nenin, 113, të Kushtetutës, konkretisht jurisdiksionit të Gjykatës Kushtetuese, Grupi Parlamentar i [LVV-së] konsideron se kërkesa e parashtruesit nuk ka mbështetje kushtetuese dhe ligjore [...] Gjykata Kushtetuese duhet të nxjerrë Aktvendim për Papranueshmëri me të cilën do të vendosë që kërkesa të tilla pa kuptim dhe jashtë çdo logjike juridike t'i deklaroi si të papranueshme”.

Pranueshmëria e kërkesës

33. Gjykata fillimisht vlerëson nëse kërkesa e parashtruar i plotëson kushtet e pranueshmërisë, sikurse që janë përcaktuar me Kushtetutë dhe saktësuar më tej në Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejshëm: Ligji) dhe në Rregulloren e punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 01/2018 (në tekstin e mëtejshëm: Rregullorja e punës).
34. Neni 113, paragrafi 1, i Kushtetutës përcakton që “Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para Gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar”.
35. Gjykata thekson që Qeveria është palë e autorizuar sipas nenit 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara], paragrafët 2 dhe 3, të Kushtetutës.
36. Në bazë të nenit 113, paragrafi 2, të Kushtetutës, “Kuvendi i Kosovës, Presidenti i Republikës së Kosovës dhe Qeveria, dhe Avokati i Popullit, janë të autorizuar të ngrejë rastet në vijim:
- (1) çështjen e përputhshmërisë së ligjeve, të dekreteve të Presidentit e të Kryeministrit, dhe të rregulloreve të qeverisë, me Kushtetutën;
 - (2) përputhshmëria e Statutit të Komunës me Kushtetutën.
37. Më tej, neni 113, paragrafi 3, i Kushtetutës, përcakton që [...], Qeveria [...][është e] autorizuar të ngrejë çështjet në vijim:
- (1) konflikti në mes të kompetencave kushtetuese të Kuvendit të Kosovës, Presidentit të Republikës së Kosovës dhe Qeverisë së Kosovës;
 - (2) përputhshmëria e referendimit të propozuar me Kushtetutën;
 - (3) përputhshmëria e shpalljes së Gjendjes së Jashtëzakonshme dhe veprimeve të ndërmarra gjatë Gjendjes së Jashtëzakonshme me Kushtetutën;

- (4) përputhshmëria e një amendamenti të propozuar kushtetues me marrëveshjet e detyrueshme ndërkombëtare, të ratifikuara sipas kësaj Kushtetute dhe rishikimi i kushtetutshmërisë së procedurës së ndjekur;
- (5) nëse është shkelur Kushtetuta gjatë zgjedhjes së Kuvendit.
38. Në këtë drejtim, neni 113, paragrafët 2 dhe 3 të Kushtetutës, shprehimisht parashohin rastet që Qeveria mund t'ia referojë Gjykatës Kushtetuese.
39. Në lidhje me rastin konkret Gjykata rikujton se parashtruesi në kërkesën e tanishme kërkon *“Interpretim të aktit të dorëheqjes së Kryeministrit të Republikës së Kosovës dhe definimin e kompetencave dhe funksionimit të Qeverisë pas dorëheqjes së Kryeministrit”*.
40. Parashtruesi i kërkesës, më konkretisht para Gjykatës ngrit pyetjen në vijim:
- “pas dorëheqjes së Kryeministrit, a mund të konsiderohet se situata e krijuar pas këtij akti, siç përcaktohet me nenin 95, paragrafi 5 [të Kushtetutës], është situatë analoge me situatën kur Qeveria konsiderohet në dorëheqje në kuptim të nenit 100, paragrafi 6 të Kushtetutës dhe shpërbërjes së Kuvendit, në kuptim të nenit 82, paragrafi 1, nënparagrafi 2, rrjedhimisht, cilat janë kompetencat dhe funksionimi i Qeverisë pas dhënies së dorëheqjes së Kryeministrit?”*
41. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës, lidhur me pranueshmërinë e kërkesës thekson se: *“Neni 93, paragrafi 10, i Kushtetutës [...] shprehimisht i jep Qeverisë kompetencë për të referuar çështje në Gjykatën Kushtetuese. Kjo kompetencë sipas kësaj dispozite kushtetuese është një kompetencë e gjerë dhe nuk i nënshtrohet asnjë kufizimi, përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet specifike të renditura në nenin 113 të Kushtetutës.”*
42. Në mbështetje të argumenteve të tij, parashtruesi i kërkesës më tej shton se *“sipas vendimit të Gjykatës Kushtetuese në rastin KO98/11, ku ka shqyrtuar pranueshmërinë e kërkesës së bërë nga Qeveria e Kosovës sipas nenit 93, paragrafi 10 të Kushtetutës, ka vendosur që “nëse çështjet janë çështje kushtetuese, atëherë, Qeveria do të jete palë e autorizuar dhe kërkesa do të jetë e pranueshme.” sipas nenit 93, paragrafi 10 të Kushtetutës.”*
43. Prandaj parashtruesi i kërkesës pretendon se kërkesa duhet të shpallet e pranueshme pasi *“dorëheqja e Kryeministrit”* bie në radhën e *“çështjeve kushtetuese”* dhe qartësimi i kësaj çështje ka ndikim në *“ndarjen e pushteteve dhe në ruajtjen e rendit kushtetues”*.
44. Në lidhje me këtë, ashtu siç me të drejtë specifikohet në përmbajtjen e kërkesës së parashtruesit, Gjykata Kushtetuese, sipas nenit 113, paragrafit 1 të Kushtetutës ka jurisdiksion të vendosë vetëm për rastet e ngritura para saj në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.
45. Në këtë kuptim, Gjykata është autoriteti përfundimtar për interpretimin e Kushtetutës, sipas nenit 112, paragrafit 1 të Kushtetutes, në lidhje me rastet e ngritura para saj sikurse përcaktohet me nenin 113. Lidhur më këtë, Gjykata e ka

bërë të qartë se ajo nuk merret me interpretime për çështje që lidhen me veprime ose mosveprime juridike të institucioneve kushtetuese për të cilat nuk është e autorizuar sipas nenit 113 të Kushtetutës (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese, KO79/18, *Presidenti i Republikës së Kosovës*, Aktvendim për papranueshmëri i 21 nëntorit 2018).

46. Në lidhje me kuptimin dhe me kufijtë e nenit 93, paragrafit (10) të Kushtetutës, e cila thekson se Qeveria mund të referojë çështje kushtetuese në Gjykatë Kushtetuese, në të cilin thirret parashtruesi, Gjykata thekson se kërkesat e parashtruara mbi këtë bazë mund të jenë të pranueshme vetëm brenda jurisdiksionit të Gjykatës, të përcaktuar shprehimisht dhe qartë në nenin 113, paragrafët 2 dhe 3.
47. Gjykata, ashtu si ka potencuar parashtruesi në kërkesë, në praktikën e saj të mëparshme gjyqësore, duke aplikuar kuptimin e të nocionit “*çështje kushtetuese*”, kishte shqyrtuar kërkesa që nuk përfshihen shprehimisht në kufijtë e jurisdiksionit të saj të përcaktuar me nenin 113, paragrafët 2 dhe 3, të Kushtetutës. Lidhur me këtë, Gjykatës i ishte parashtruar një kërkesë nga Qeveria lidhur me imunitetin e deputeteve të Kuvendit të Republikës së Kosovës, për të cilat Gjykata ka vlerësuar se përbëjnë “*çështje kushtetuese*”. (shih, rastin e Gjykatës Kushtetuese KO98/11, *Qeveria e Republikës së Kosovës*; Aktgjykim i 20 shtatorit 2011). Gjithashtu, Gjykatës i ishte kërkuar nga Presidenti e Republikës që të interpretojë kuptimin e dispozitave specifike të Kushtetutës (shih, p. sh., rastin nr. KO80/10, *Presidenti i Republikës së Kosovës*; Aktgjykim i 7 tetorit 2010; rasti nr. KO97/10, *Ushtruesi i detyrës së Presidentit të Republikës së Kosovës*, Aktgjykim i 28 dhjetorit 2010; rasti nr. KO57/12, *Presidentja e Republikës së Kosovës*, Aktgjykim i 22 tetor 2012; rasti nr. KO103/14, *Presidentja e Republikës së Kosovës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2014).
48. Mbi bazën e këtij qëndrimi, Gjykata kishte shpallur si të papranueshme kërkesat e paraqitura nga Presidenti i Republikës së Kosovës, mbi bazën e nenit 84, paragrafit 9 të Kushtetutës, pasi kishte vlerësuar se ato nuk binin në kufijtë e nenit 113, paragrafin 2 dhe 3 të Kushtetutës., dhe rrjedhimisht nuk mund të shqyrtoheshin nga Gjykata (shih rastet e Gjykatës Kushtetuese, KO79/18, *Presidenti i Republikës së Kosovës*, Aktvendim për papranueshmëri i 21 nëntorit 2018; KO131/18, *Presidenti i Republikës së Kosovës*, Aktvendim për papranueshmëri i 6 marsit 2019; dhe, KO181/18, *Presidenti i Republikës së Kosovës*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2019).
49. Për me tepër, Gjykata vëren se praktika gjyqësore e Gjykatës e vendosur në rastin e Gjykatës KO79/18, të cekur më lart, ishte e njohur edhe për Parashtruesin e kërkesës. Lidhur me këtë, Gjykata vëren se në përgjigjen e tij lidhur me kërkesën e Presidentit të Republikës së Kosovës, në rastin KO181/18, të cekur më lart, Kryeministri kishte deklaruar se “*edhe këtë herë si në rastin KO79/18 [Presidenti] ka mbështetur referimin në nenin 84 paragrafin 9, si dhe në nenin 112, paragrafi 1, të Kushtetutës. Për këtë rast të veçantë, gjithnjë sipas sqarimit të Gjykatës Kushtetuese, theksohet shprehimisht se ajo nuk merret me interpretime për çështje që lidhen me veprime ose me mosveprime juridike të institucioneve kushtetuese për të cilat nuk është e autorizuar sipas nenit 113 të Kushtetutës.*

[...]

Andaj, duke marrë parasysh bazën mbi të cilën është parashtruar kërkesa, duke mos mohuar të drejtën e Presidentit të ngrisë çështje para Gjykatës, shihet se kërkesa nuk plotëson kushtet e pranueshmërisë për shkak të mungesës së bazës themelore juridiksionale të Gjykatës në lidhje me autorizimet e Presidentit si palë e autorizuar e që rrjedhin kryekëput nga neni 113 i Kushtetutës (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese, KO181/18, të cekur më lart, paragrafi 33 dhe 34).

50. Andaj, Gjykata rithekson se përmbajtja e dispozitës së nenit 113 të Kushtetutës, marrë në tërësinë e saj, është e qartë dhe konkrete për sa u përket kompetencave të Qeverisë që dalin nga konteksti i palës së autorizuar para Gjykatës Kushtetuese. Rrjedhimisht, me gjithë nevojën që mund të paraqitet në praktikë për interpretim lidhur më çështje tjera të rëndësishme përkitazi me kompetencat e Qeverisë, rezulton që neni 113 i Kushtetutës paraqet bazën themelore dhe të vetme juridiksionale të Gjykatës Kushtetuese në lidhje me autorizimet e Qeverisë si palë e autorizuar para Gjykatës Kushtetuese (shih, *mutatis mutandis*, rastin e Gjykatës Kushtetuese, KO79/18, të cekur më lart, paragrafi 78).
51. Andaj, në rastin konkret, Gjykata rikujton edhe një herë se me kërkesë parashtruesi i kërkesës kërkon “*Interpretim të aktit të dorëheqjes së Kryeministrit të Republikës së Kosovës dhe definimin e kompetencave dhe funksionimit të Qeverisë pas dorëheqjes së Kryeministrit*”.
52. Gjykata konstaton se kërkesa e parashtruar nuk bie në kufijtë dhe nuk është arsyetuar në kuadër të nenit 113, dhe këtë gjë e konfirmon edhe parashtruesi i kërkesës, për shkak se në bazë të nenit 113, paragrafi 2, Qeveria mund të ngrejë çështje që ndërlidhen me përputhshmërinë me Kushtetutën të ligjeve, të dekreteve të Presidentit e të Kryeministrit, si dhe të rregulloreve të Qeverisë të përcaktuara në 113.2 (1), si dhe të Statutit të Komunës, të përcaktuar në 113.2 (2) të Kushtetutës.
53. Ndërsa, në bazë të nenit 113, paragrafi 3, Qeveria është e autorizuar të ngrejë çështje që ndërlidhen me situata të konfliktit të kompetencave kushtetuese të Kuvendit, Presidentit dhe të Qeverisë; përputhshmërinë e referendumit me Kushtetutën; përputhshmërinë e shpalljes së gjendjes së jashtëzakonshme dhe veprimeve të ndërmarra gjatë kësaj gjendjeje, me Kushtetutën; përputhshmërinë e amendamenteve të propozuara kushtetuese me marrëveshjet ndërkombëtare dhe rishikimin e kushtetutshmërisë së procedurës së ndjekur; si dhe kushtetutshmërinë e procesit të zgjedhjes së Kuvendit.
54. Gjykata thekson se çështja e statusit juridik të Qeverisë, pas dhënies së dorëheqjes së Kryeministrit, do të mund të shtrohej para Gjykatës vetëm nëse ajo ngritet në kuadër të nenit 113, paragrafi 2, ku palët e autorizuar mund të kontestojnë para Gjykatës çështje që ndërlidhen me përputhshmërinë me Kushtetutën të dekreteve të Kryeministrit, si dhe të rregulloreve të Qeverisë ose në bazë të nenit 113, paragrafi 3, si çështje që ndërlidhen me situata të konfliktit të kompetencave kushtetuese të Kuvendit, Presidentit dhe të Qeverisë.

55. Prandaj, bazuar në atë që u tha më lart, Gjykata konkludon se çështjet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës para Gjykatës nuk hyjnë në fushëveprimin e jurisdiksionit të Gjykatës Kushtetuese, siç përcaktohet me nenin 113 të Kushtetutës dhe rrjedhimisht përkundër rëndësisë së tyre dhe dilemave legjitime që mund të ngritin, Gjykata nuk mund të jap përgjigje në pyetjet e parashtruara përderisa nuk janë parashtruar në Gjykatë sipas procedurave të parapara me Kushtetutë.
56. Rrjedhimisht, në pajtim me nenin 113, paragrafi 1, të Kushtetutës, Gjykata përfundon se kërkesa e parashtruesit është e papranueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, ne pajtim me nenin 113, paragrafi 1, të Kushtetutës, me rregullin 59 (2) të Rregullores së punës, më 4 shtator 2019, njëzëri

VENDOS

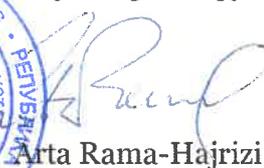
- I. TË DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TË PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare në pajtim me nenin 20.4 te Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Bajram Ljatifi

Kryetarja e Gjykatën Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi